

[Stauning.]

Hvad Regeringens Stilling til Krisen angaar, forekommer det mig, at den ikke længere er saa fast, at der ligesom er nogen Vaklen i Holdningen. Man har aabenbart nu glemt eller lader, som man har glemt, Agitationen mod de store Millionbevillinger. I hvert Fald synes Venstre, hvad jeg ogsaa i Gaar havde Lejlighed til at fremhæve, nu i Færd med at overvælde os med nogle velklingende Titler og nogle Blændværksmillioner. Man forstaar aabenbart nu i Regeringen, at Gældsbyrden i Landbruget er farlig, og man synes ogsaa at øjne Nødvendigheden af at vifte med nogle Millioner overfor Industrien.

Men hvis det er mere end et Forsøg paa at lokke Folk til at forholde sig stille, paa Grund af at der viftes med visse Titler, hvis der ligger en vaagnende Erkendelse i denne begyndende Lovgivningsvirksomhed, hvorfor gør Regeringen saa ikke Skridtet fuldt ud og stiller Forslag, som virkelig er i Stand til at imødegaa den skæbnesvangre Tilstand, som Samfundet nu er inde i, hvorfor afviser man saa stadig enhver Mulighed for saglig Forhandling med agitatoriske Slagord, der intet som helst beviser? Det forekommer mig, at Venstre og Regeringen snart maa være trætte af den usandfærdige Agitation imod os med Paastanden om, at vi er blevet arge Toldbeskyttere, og at Venstre og Regeringen staar og forsvarer gode gamle demokratiske Anskuelser.

Det Forslag, der foreligger fra os, er, som det jo ikke er Regeringen ubekendt, langt fra af en saa ensidig Karakter, som man har søgt at gøre det til i denne usandfærdige Agitation, men det betegner unægtelig fra vor Side en Erkendelse af, at vi lever i et Land med en Smaaindustri, der har ringe finansiell Bæreevne, en Erkendelse af, at vi staar overfor et stort og alvorligt Beskæftigelsesproblemaal af langt større Betydning end en Smule forbigaaende Krise af den ene eller anden Oprindelse. Disse Spørgsmaal og den uhyggelige Arbejdsløshed repræsenterer efter vor Mening Opgaver, som Samfundet ikke har Lov til at vise fra sig, og som man før eller senere maa finde Midler imod, hvis man ikke vil se store Værdier, baade menneskelige og økonomiske, gaa til Grunde i den fortsatte Udvikling af den nu herskende Krise.

Det Forslag, som foreligger for os, peger, som sagt, paa en Række forskelligartede Former for Hjælp til Erhvervslivet, som aabenbart ikke ved egne Kræfter er i Stand til at komme paa Fode og byde Befolkningen forøget Beskæftigelse. Jeg peger

paa Midler til den Specialisering af Industrien, den Modernisering med nye Maskiner, som er nødvendig, paa fortsat Ydelse af Eksportkredit og paa Bestræbelser for at oparbejde Eksportmarkeder, hvilket Arbejde vil kræve saa betydelige Midler, at det ikke kan ventes, at de smaa Industrier, her er Tale om, ved egne Kræfter skulde kunne magte en saadan Opgave. Det byder paa Tilskud til betrængte Industrier, hvorved Konkurrenceevnen kan stimuleres, og hvorved Tid kan vindes til den Nyindretning, den Modernisering og Specialisering, som utvivlsomt er nødvendig i en Række forskellige Virksomheder. Det byder paa Nedsættelse eller Ophævelse af Told paa Raastoffer og Hjælpestoffer, hvor saadanne Foranstaltninger kunde virke gavnligt, det byder paa Indgriben overfor Indførselen af slette Varekvaliteter, ikke blot, saaledes som Regeringen har foreslaaet det, overfor ganske enkelte af saadanne Varer, men det aabner en Adgang til overhovedet at iværksætte Undersøgelser af de Varer, der ikke mindst i disse Tider slæbes ind i Landet, og som det utvivlsomt var rimeligere, at man først sikrede en hæderligere Varebetegnelse end den, de nu er udstyret med.

Og saa byder Forslaget paa Indførselsafgift af midlertidig Karakter for saadanne enkelte Industrier, hvor Regeringen og Rigsdagen maatte komme til den Opfattelse, at andre Midler ikke her egnede sig for det Formaal, som maatte foreligge, nemlig at genopbygge deres Produktionsevne og deres Muligheder for at beskæftige tilsvarende Tal, som de tidligere har beskæftiget. Men disse Indførselsafgifter er, som man vil vide, ledsaget af Kontrollbestemmelser, der skulde sikre Befolkningen mod de Misbrug, som almindelig Toldbeskyttelse med Rette har Skyld for i nogle Tilfælde at have givet Anledning til, altsaa en Sikring af en Prisnedgang ved Hjælp af den ekstraordinære Beskyttelse i Stedet for den Prisopgang, som man almindeligvis frygter skulde blive Følgen af Beskyttelsesforanstaltninger.

Der er for os Forslagsstillere ingen Tvivl om, at man ved dette Forslag kan hjælpe bestaaende Erhvervsgræne op og ogsaa være i Stand til at yde Midler til nye Erhvervsgrænes Udvikling. Der er saaledes ikke Tvivl om, at man ogsaa med dette Forslags Bestemmelser kunde fremhjelpe det Fiskeri, som utvivlsomt kunde komme i Gang, hvis Midlerne stod til Raadighed. Der kan fornuftigvis ikke være mindste Tvivl om, at Danmark maa være i Stand til baade fra Landet her og fra de fjernere liggende Øer at drive et betydeligt mere omfattende